

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
25 сот.

11

підбудуться

— — Початок нарад в годині 6-й вечір. — —

Не забудьте, що найдалше до дня 25. грудня ц. р.
мусите викупити свою будинкову полісу
на 1932 р. у приналежній агенції
Т-ва Взаїмних Обезпечень „Дністер”
у Львові, вул. Руська ч. 20.

МІРКУВАННЯ НА ТЕМУ ПРАКТИКИ Й ТЕОРІЇ ГРОМАДСЬКОЇ ПРАЦІ.

І. Деякі аномалії у праці над підтримкою установ. — Добрі і злі сторони в інституції урядовців деяких загально-громадських установ. — Недомагання пропаганди за підтримкою установ. — Як треба вести пропаганду.

Нераз собі думаю, що керманичам наших установ, зокрема „Рідної Школи“ і „Просвіти“, і словом людям, що їм доля наших установ і взагалі цілого нашого народу лежить на серці, опадають руки при видуманні способів, якби дістати гроші від нашого громадянства. Мені впадає кілька думок на тему тих способів і я хотів би ними поділитися з громадянством.

Передовсім мені впадає в очі кілька аномалій у нашій практичній праці для поширення, скріплення і матеріального піддержання наших установ, а які, як думаю, причиняються до того, що в нас мало люди складають гроші. Перша аномалія є та, що громадянство цілу працю звалює на урядовців установ — т. є там, де вони є — і їх не підпомагає або підпомагає тільки мінімально, а подекуди то навіть самі виділові їх не підпомагають. Це я бачу в кружку „Рідної Школи“ і філії „Просвіти“ в одній місцевості, але думаю, що те саме є і в інших місцевостях, а може й по центрах. Думаю, — і це зрештою розуміє кожний, — що інституція урядовців у громадянській праці є з того боку добра, що праця є постійна і систематична, але з другого боку є зла, тому що громадянство, а навіть деякі виділи думають собі, що урядовці можуть усе зробити, навіть те, що торкається ідейного змісту праці. Думаю, що урядовці лише тоді вповні вистарчили би, колиб розуміння справи в громадянстві, головню на селі, було досконале і колиб вистарчила сама тільки адміністраційна і технічна праця. Тому, думаю собі, що обовязком нашого громадянства і керівників установ, як теж нашої верхівки буде в першу чергу подбати про те, щоби урядовці не лишати самих у праці. Треба знову внести в наше громадянське життя дещо напруження, бодай у ті круги нашого громадянства, які перед впровадженням інституції урядовців більше інтересувалися громадськими справами.

Другу велику хибу бачу в самому змісті нашої пропаганди, в її мотивації і то однаково з низах, безпосередніх пропагаторів, як і в керівців. А саме ми, як за давніх добрих часів перед війною, тримаємося засади абстрактної і й ідеалістичної і занадто говірливої мотивації. Так у пропаганді за „Рідною Школою“. Скільки разів мені траплялося чути промовців на зборах і нарадах, де ходило шойно до заохочення кружків „Рідної Школи“, то в цих промовах я чув про все: і про значіння виховання молодого покоління для будуччини народу і про національне виховання і про західно-європейське шкільництво, про „Товариство Школи Людовей“, чеську „Школьське Матице“ і німецьку „Шульферайни“, про польські шкільні закони і утворювання і взагалі про польську шкільну політику, так начебто селянин, і кожний з нас, сам того не бачив, вкїні дуже багато чув про наше недбалство, громадянські обов'язки і про національне освідомлення, так наче би селянин, і ми всі, були зовсім так само національно неосвідомлені як давно перед вій-

ною, але не чув про те, про що в першу чергу повинен був почути, — або це було так захищене і зашифроване за всім іншим, що його зовсім не можна було ясно розуміти, — а саме, що ми маємо приватні школи, що на ті школи треба грошей і ті гроші ми мусимо зложити! Оцея мутний спосіб мотивування для існування нашого приватного шкільництва й установ, які ним піклуються, довів до того, що тепер після п'ядесятилітнього існування Українського Педагогічного Товариства і після більше як двадцятилітньої конкретної праці нашого приватного шкільництва село гаразд не розуміє, пощо існує „Рідна Школа“! Коли ідеї „Просвіти“ і кооперації на селі вже менше-більше є знайті, то ідея „Рідної Школи“ є майже збісмі незнана, а то й чужа! Чиж супроти того дивно, що село на „Рідну Школу“ нічого або майже нічого не дає, — коли, розуміється, не будемо числити тих охляпів, що їх збирається на писанку і копівки, маючи зовсім очевидно, є переведені?

Думаю, є тільки один короткий, ясний і ви-
разний спосіб мотивування для існування

її konieczности піддержування „Рідної Школи“, а це: перше, представити, що ми мусимо витворити свою власну інтелігенцію, ремісництво, купецтво і промисловців, — це з відповідною ілюстрацією, — остаточно для села це вняти, що це буде відтяження ґрунту, — друге звернути увагу, що ми мусимо себе боронити перед денационалізацією, а третє, докладно представити стан нашого приватного шкільництва, скільки і які школи є зі спеціальним угляданням фахових і ремісничих шкіл, скільки учнів у них учиться і скільки вчителів учить, і представити матеріальні потреби та вимоги тих шкіл і на цьому край! Думаю, що так представлена ідея „Рідної Школи“ є навіть сильніша конкретніша і наглядніша, ніж ідея „Просвіти“ і кооперації і вона більше, ніж ідея „Просвіти“ і кооперації, може селянина зацікавити. Але при цьому не треба, або треба лише дуже мало, говорити про значіння виховання молодого покоління для майбутности народу, це бодай з тої причини, що селянин має зовсім інакші погляди на виховання молоді, ніж інтелігенція і не треба говорити про національне виховання ні про західноєвропейську культуру і т. д., бо це справу тільки замотує, і взагалі для села і для малообразованої людини це все тільки схоластика, схоластика і ще раз схоластика, яка може цікавити спеціаліста й інтелектуаліста, але низів вона зовсім не переконує, — а вже зовсім не треба згадувати про національне освідомлення, наше недбаєство і громадянський ободжок, а так само про шкільну політику, бо це все справи, про котрі в нас стільки говориться, що від цього аж передивається ухами! На додаток, коли селянин або малообразована людина почує про стільки великих, високих, складних і замотаних цілей „Рідної Школи“, так взагалі її відречеться і скаже, що нехай тими справами займається інтелігенція!

Иван Билима.

Як це було з українськими петиціями.

(Від нашого кореспондента.)

Париж, 10. листопаду 1931.

Як вірити запевненням з „добре поінформованих кол“, то погроза Японії, що виступить із Союзом Народів — тільки тактичний маневр, та що про справжнє виконання тієї погрози не може в даних обставинах бути мови. Значить, немає й страху, щоб тутешня японський амбасадор п. Йошізава, котрий взяв на себе виготовити реферат про українські жалоби і польські відповіді в справі „нацифікації“ української „меншини“ в Річпосполитій, цей реферат зложив. Певне в кожному разі одно: що дуже багато вже часу п. Йошізава цій справі — яка вона далека, яка екзотична з погляду японця! — присвятити не зможе, а з тієї простої причини, що він від кількох тижнів перевантажений справами нарастаючих зударів на Далекому Сході; в парі зі своїм львів-доносцьким товаришем, п. Йошізава несе на собі великий тягар дипломатичної роботи японсько-польського уряду в Європі, а перед Радою Союзу Народів він так сам один виконує в цих нелегких часах обовязки адвоката японських виступів у Маджурії.

Коли вже мова про доповіді часто виконуваних, пошляючих функції референта меншинних, то в Польських, процесів у Раді С. Н., то в японській буде мимоходом зазначити, що японська амбасада в Парижі до деякої міри виспеціалізувалася в меншинних питаннях, як і підпадають під компетенцію Союзу Народів. Амбасадор — хуверлява людина, дрібного японського

типу — сам завжди дуже совісно розглядає фактичний і правовий матеріал кожного спору, а допомоги має кілька високих урядовців, особливо призначених для справ Союзу Народів. Один зпоміж них, радник амбасаді п. Нобомі Іто, виспещувався навіть у меншинних питаннях і нещодавно двох місяців тому опублікував солідну правничу монографію про «Охорону меншин**».

Отже, треба сказати, що меншинні реферати, віддані японському представникові, подаються в руки компетентні.

II

Прецікаво було придивлятися польським
реакціям у Женеві після постанови Комітету
Трьох не прийняти за дозволяючу польську від-
повідь на пацифікаційні жалоби та передати ці-
лу справу Раді Союзу Народів — з усіми наслід-
ками (між ін. опублікування всіх актів), які пе-
редбачує на такі випадки меншинна процедура
Союзу Народів.

Комітет Трьох відбуває свої засідання не явно, вони навіть не заповідані прилюдно. Та в кожному разі безкоштовно лише діючись про такі засідання і їх виследи польської сторони, яка має офіційну делегацію в Союзі Народів таї безліч уразити Союз, ніж напр. українській сторони, яка ніким офіційним апаратом при Союзі Народів не розпоряджає. Правда, присутні в Ж.

*) N. Ho, La protection des minorités. Paris, 1931
Стор. 290. Критичну оцінку цієї захитливої праці надає
кни, як зазначено, незабаром д-р В. Палєвський з ан-
глійською і французькою мовою виданнями.

неві українські посли (пп. Рудницька й Пеленський) знали, що Комітет Трьох в тому часі справою займається, але ні дня, ні години засідання вони знати не могли, а ще менше було їм можливо дізнатися про вислід наради безпосередньо після засідання. Як кожного дня, так і того, велися по кулуарах Союзу Народів гутірки й проходили різнобарвної публіки делегатів, послів, журналістів у погоні за новинками та аналістами, тощо. Ніхто нічого особливого не сподівався, а залишався в Союзі Народів „про всякий випадок“. Аж раптом щось заметушилося серед присутніх поляків. І за кілька хвилин ваші і чужі, здивовано дивилися, як по різних кутах кулуарів і бібліотеки потакалися гуртки польських дипломатів обох полів, журналістів, урядовців, агентів і нервово розпочали щось пильно перешіптуватися і переговорювати між собою. Ці абентежні перешіптування тривали добру собі годину; поляки щось многословно розглядали, обирали, тощо. А наблизився до котрогось з їх гуртків який чужинець, особливо хтось з нашої братії, то всі нараз замовкали і ждали аж небажаний світло переїде далі.

— Що з цими людьми? — питається нас англійський журналіст, акредитований при Союзі Народів і британській делегації.

— Вам воно легше дізнатися, ніж нам. Ану підійть доміж своїх і розвідайтеся: може воно щось у зв'язку з Комітетом Трьох...

Вичлиний і услужливий англієць кивнув головою: гаразд, мовляв. І яку годину пізніше він нам приніс до вечері розв'язку загадки: Комітет Трьох; польська відповідь ілюзорична; передача на Раду...

III.

Та поляки через ніч очунали і нарядилися. Наявно абентежні й заскочені першого дня, вони на другий день уже грали не то байдужих, а просто вражених постановою Комітету Трьох. Вони, мовляв, цього й хотіли; так, нехай ця справа прийде на публічну Раду, то вони докажуть, мовляв, документами злочини УВО і його зв'язок, чи навіть замасковану тождність з українськими легальними партіями і послами; тай — знов-же документами — докажуть світові, що в усьому тому німецька рука, німецькі гроші, німецькі інтриги. Словом, добре, що воно прийде на Раду: там відруть маску і з українців, і з німців.

Та заки прийде Рада, поляки кинулися із адвеною енергією на діянку пропаганди.

Припадково входить наш брат у журналістичну салью при зборі Союзу Народів. Пізніше по полудні, і три четвертини салі пусті. А в другому кінці кільканадцять журналістів; серед них кілька поляків: щось голосно толкують, вимаху-

ють якимись газетами, щось відчитують... Прислушуємося: це виклад (з відчитом) — про „розкриття“ „документів“ українсько-німецької змови на знищення Польщі. Кадають імена: Левицький, Коновалець, тощо. Аж чуємо, присутній російсько-англійський журналіст, дуже відомий, супокійно завважує по французьки розгоряченим полякам:

— Дуже цікаве все те, але вам треба рішиться в якому дусі вести ваш наступ, а то виходить Бог ала що. Тільки що ви впевнялись, що не легальні, революційні організації українські і легальні — одно і те саме, а пять хвилин потім відчитуєте нам документи, з яких ясно виходить, що УВО і УНДО не тільки не одно й те саме, а навпаки, що Левицький поборює Коновальця. Таж цими документами ви самі перевалили основне твердження вашої відповіді на українські жалоби до Союзу Народів...

А всі інші присутні чужі журналісти притакують цю самозрозумілу увагу.

IV.

Справді варто би польським пропагандистам раз рішиться на котру ногу стати, і то не тільки в тій суперечності, яку влучно підхопив англійсько-російський журналіст. Та здавалося би, вони не зважають на опінію світу, на Союз Народів, вони, мовляв, „під напором“ опінії ні Союзу не уступають: ми всі наслухалися і навчилися цього доволі. Ну, добре: не зважають, то не зважають, але в такому разі чому видають такі поважні засоби на поборювання перед опінією світу бідолашних меншин, передовсім української, чому мобілізують сотні агентів, дипломатів, журналістів, чому видають окремі щоденники в чужих мовах відно для оброблювання чужої опінії? Невжеб вони не такі то вже й були в глибині своїх душ самопевні і сильні, як вони хотіли вмовити в широкій, сторонній світ?

Гей, Боже милий! Помилуються, і грубо, наші противники, коли вирають у себе і в нас, що ми будим-то думаємо здобути автономію, чи волю, через Союз Народів, через Женеву, через Лондон, чи світову опінію. Ні, нема ні одного в світі українця, ні в краю, ні на еміграції, який робив би собі найменшу ілюзію на цій тоці. Ні, всі ми знаємо, що Союз Народів не має армії, яка наступила б на якусь державу і присилувала її уряд виконати своє зобов'язання; знаємо, що за нас ніхто не піде війною на Річпосполиту — ні Женеву, ні Лондон, ні Берлін; знаємо також — і кожний день нам це наглядно потверджує — що досвіди і пригоди, які приключилися колись із Хмельницьким, з Катериною II-ю, з Паскевичем, сплили по політичній пенхольгії наших про-

тивників наче вода. А коли проте, зважити все те, ми таки ідемо з нашою справедливою справою перед трибунал світу, перед Женеву, Лондон, Рим і Париж; коли супокійно приймаємо до відома самопевні заяви противника про те, що він „не уступить перед напором“ світової опінії і Союзу Народів; коли на згідні наклепи ми відкладаємо холодним здвигненням плечей, — то робимо все те з мотивів зовсім інших, ніж собі уявляють і нам підсудують наші переможці з 1919—23 років.

З яких саме мотивів? З яких рахунків? На підставі яких політичних і історичних досвідів?

Ми могли б самі спробувати дати формулу наших зусиль, та припадок саме сьогодні дивує нас перед очі таку пророчисту, як тоді краще, формулу зрівняння реальної історичної і політичної вартості світової опінії. Тільки що випада друком обемніста, майже 600 сторін, прекрасна монографія Бенвіля про Наполеона^{*)}. Читаємо її з напруженою цікавістю, і на сторінці 377-й раптом попадаємо на два речення, які зараз наведемо. Наполеон є на шпиль своїй потугі: за ним Австерліц і Тільзит, і Ваграм, цар Олександр побитий, Габсбурги принижені, Прусія потоптана; він пацифікує Єспанію, пацифікує папську державу, замикає до в'язниці всякого, хто протестує проти насильства, проти анексії, наперстї й пагу уважкою. Фізичного опору поставити йому не може ніхто. Тільки опінія світу проти нього. Тільки віруючі католики потаху наивають його антихристом. Та Наполеон не зважає на все те і він перед опінією не податся.

...Все те — викладає Бенвіль — не матиме ніякого значіння так довго, поки фортуна йому вірна. Та воно буде одним з елементів катастрофи, коли прийдуть великі невдачі.

С. Заліський

^{*)} Jacques Bainville, Napoleon, Ed. Favard, Paris, 1931

Свята 1. листопада.

РАВА РУСЬКА.

Равське громадянство відсвяткувало гідно листопадове свято. Дня 1. XI. в год. 5. попох відправив місцевий парох о. А. Твердохліб і го-трудник о. Лещук торжественну панахиду за поляглих. У панахиді взяла грімляну уявля українська інтелігенція, як також і місцеве міщанство. Співав місцевий хор. Вечором відбулися святочні сходни, які отворив відповідною промовою лікар д-р Р. Гоцький.

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА“ З 18. ЛИСТОПАДУ 1931.

Е. КРАН.

Шляхами мистецької еволюції кіна.

Е. Деславові присвячує — автор.

Перші кроки.

Коли німі тині промовили з екрану устами мегафонів, до темно схованих за його полотном, з цією хвилиною розпочалася нова доба в історії кіна. Досі воно лише гляділо на світ знищеною сочкю; від тоді стало також ловити його відгуки та записувати їх голкою на пластинці, або фільмувати на плівці разом з картинною способом переміни тонової хвилі на світляну у т. зв. фотоелектричній клітині.

Звук значно побільшив мистецькі компетенції кіна, поширив його межі далеко поза оптичну царину, до звисних уже німий фільми способів мистецької експресії прийшли нові, які ще досі не дочекалися відповідного оформлення та теоретичного обґрунтування. Доки ще звуковик находився в стадії кристалізації, годі згодом поручати його майбутню. Прикмети й хити тонфільми щойно тоді стануть нам ясні, коли пізнаємо минуле кіна та приглянемося його артистичним здобуткам за 30 літ його німоти.

Десята Муза булаб найстаршою громадянкою Парнасу, якби не технічні перепони, які неімовірно опініли момент її народини. Щойно 1895 р. (рік винаходу кіноапарату!) людина придумала їй відповідну апаратуру, коли вже знала тайну фотографічної емульсії, целюлойдної плівки та анастигматичного об'єктиву^{*)}. Аж годі могла вона об'явитися нам на екрані, поза яким існувала від перших хвилин „прабуття“. Аджеж увесь світ це одне всекіно; мікрокосмос і макрокосмос кишать його життям-сонця, що невтомно пробігають далекими шляхами етеру, електрони, що кружляють у кожній пиліні

атому, краплина, яка розбивається об скалу — це кіно. Танок осінніх листочків, гонених вітром, вогняний віддих вулкану, юрба червоних тілець крові, що блукають по довгих тунелях буючок — це теж кіно. Воно — чудове, прегарне — і як нужденними виглядають при цьому Божому Кіні всі американські Бен-Гури, мільон разів гірші, хоч іноді коштують мільйони...

Вже давно людина запримітила існування цього пракина, що її зовні окружало, завсіди й скрізь жило — і прочула народини нового мистецтва, яке щойно 1895 р. прийняло молодечу форму сучасної фільми. Відвічне — щойно тоді прийшло на світ у свого бідному Вифлаємі — „Каварні Капуцинів“ у Парижі. (Там уперше брати Люмієри задемонстрували свій винахід).

Через недостачу технічного приладдя-апаратури, кіно було довго не впійманим для людини. Коли напр. малайр міг без більших труднощів винайти собі кисть та краски, коли поет заволодівши словом міг навіть не ждати на винахід писма, яке заступив устною традицією — тоді одинокі кіно мусіло довго й терпеливо чекати на 1895 рік.

Однак туга за Мистецтвом Руху була така сильна, що привневодила людину займати його чимось другим; так повстала в Китаю популярна „Гра тіней“. Звідти й коротка згадка в одного з римських акторів про якийсь дотепний кіноапарат — не згадуючи вже про пантоміну. Крім цього нераз контрабандною дорогою впроваджували кіновий елемент до інших мистецтв; і так кіно, бездомна Муза, яка ще не мала своєї палати з проектором і екраном, у довгому скитанні через століття знаходила не раз добрий захист під стріхою інших мистецтв; література, чи малярство радо отворяли свої двері, коли до них заступала заблукана богиня. Гостив її в себе Мікельанджельо, коли на стелі Сикстинської Каплиці малював свого Деміюрга — бога руху й гону; неначе у моментальній кінознімачі скопив його в чудовому перспективному скороті, з одягом розвіяним подувом лету. Геній цього артиста збагнув кінематографічність шістьох днів творення світа.

1895 рік остаточно вирішив технічне питання. Сепед галасу акитичних ентузіастів та фя-

рисейського зойку доморослих катонів кіно рушило вперед по тернистій стежці еволюції. Настали важкі хвилини трудної праці на два фронти: треба було промощувати собі власні шляхи, щоби зійти з очей театрові й літературі, що в них кіно пролармувало декілька перших літ, живучи на їх ласкавому хлібі. А рівночасно треба було боротися з крикливими моралістами, які молодий Музі нишком причіплювали чортового хвоста, щоби мати притоку пришкварити її на кострі.

Перша доба, це роки 1895—1915, доба немовляча. Театральні актори грають на театральній сцені з полотняними декораціями. Тому, що тоді фільмували в ателіє ошкелених, мов оранжерії, залюбки при звичайному денному світлі, тому й кіно тої доби не знає ще нічого про світлотінь та її прикмети: дає картини з рівномірним переднім освітленням, видніє плоскі, без ніякої глибинної перспективи.

З огляду на зміст та композицію спочатку це „кіно“ із справжнім кіном не має нічого спільного. Десята Муза, яка колись на Мікельанджельовських фресках зуміла витиснути своє тавро, тепер, коли вже винайдено кіноапарат, неначе сама в собі загубилася. Почавши від перших Люмієрових фільмів більш, як десятиліт... нема фільмів, хоча продукція, передусім французька, повною пригоршою засипувала екрани різних „ілюзіонів“. Не було кіно, був лише фільмовий театр з додатком літератури, отже й не диво, що тодішнє кіно називали байстроком цих родичів. Замість кіна мим ми літературні, іноді тільки „літературні“ тексти в сполуді з паралельною образною ілюстрацією: перед кожною картинною пояснючий напис; з цій незручній словно-образовій переплетанні осередок тяжести спочивав на літературі, бо акцію розвивало й посувало вперед слово; воно держало керму фільми, а образ, душа справжнього кіна, плентався за ним як раб, як поглядова ілюстрація до тексту. Численні написи при відносно короткому метражі фільм вражали тоді так само, як мрячність знімок та блемання; це були дві „зовнішні“, технічні недоско-чі давнього кіна

(Повторення буде)

^{*)} Кілька літ скорше (1889) д-р Рудольф обчислює теоретично перший анастигматичний об'єктив; незабаром фірма С. Цайса в Єні його сконфіскувала й випустила в продаж під назвою Протар

(Лист до православних братів-українців.)

Я дуже люблю Службу Богу, через яку спливають на душу почування і переживання, невідомі для землі та її інтересів, але після звільнення з ректорської посади, як священник без парохії, я не мав цієї втілі інакше, як за ірландським богослужінням. Та всі світлі й тріскі переживання, якими підчас Служби Божої жила душа, розвіювалися та замінювалися на інші, коли я мусів після Служби Божої за традиційним сидінням в єпископа слухати п'ятихвилинних теревенів про українців і українізацію, про католицизм і унію, про Папу і єпископа Чарльського. Скорше опитування або спроба

А припинення, яке бачимо в цій атмосфері сивих протоєреїв, священників з наперсними хрестами, навіть членів консисторії, хіба не може впливати пригноблююче на кожного, в чий душі є пошана до Церкви та її слуг? Я не раз бачив, як з підлестною ласкавістю віталися видатніші церковні достойники Волині та по приятельськи розмовляли з архієрейськими келейниками. І не тому, щоб вважали себе за демократів: вони лише боялися архієрейських слуг, від котрих залежить прийняття і часом полагода справи. Московські владика оточили себе китайським муром від духовенства, особливо сільського, і останні вважало для себе за велику ласку добитися в них аудієнції в справі службовій. А що ж казати про інших пасербів „духовного звання“, — убогих проскурниць, сиріт і т. п.? Можливо, що багато духовенства дивиться на подібний стан як на нормальний, бо в ньому воно виросло, іншого не бачило та уяви

(Докінчення буде.)

ПЕКІН, 16. XI. Ген. Мая-шан-шен повідомляє, що японський генерал Гоні вислав до нього письмо, з якого виходить, що японці задумують посуватися не тільки на Анганхі, але й на Цзікар. Гоні домагається відповіді ще того самого дня.

Кельога. І тому інші члени Союзу Народів повинні відповідно zareагувати проти поведінки Японії, а саме відкликуючи дипломатичних представників, установленючої економічну блокаду, а навіть виповідаючи війну. На основі другої тези, до вчинків Японії не можна ставитися дуже по-важно з огляду на внутрішній безладдя в Китаю та недостатку авторитативного уряду. Тому збройні виступи Японії не є зовсім війною, але чимсь у ролі поліційної операції на великі розміри і окупуючи Манджурію, Японія сповняє цивілізаційні акти.

шлися такі, що уважали їх необхідними. Побачимо, чи ті, що дискретно підтримують Японію, відважаться перейти від приватної підтримки до публічної. Ли Вольонте" пише теж рішучо: Якби навіть Японія мала проти Китаю найповажніші заміти, то не мала права окупувати китайську територію, не відкавчавши наперед до Союзу Народів.

1. XI, у Кончі і. С. Гавионова віче, на якому

були заступлені всі доокочичні села. Промовляв: д-р В. Загайкевич і О. Дунай.

1. XI. ц. р. у Трійничих районі віче, на якому було присутніх кількасот людей. Промовляв посол Чукур і канд. адв. мр. Ол. Чубинський.

2. XI. ц. р. у Пикуличах, п. Перемишль, на якому промовляли посол Тершаковець, посол Чукур, О. Сенечко і мр. Осип Кебуз.

3. XI. ц. р. районі віче в Нановій п. Добромилі, на якому були заступлені доокочичні гірські села. Промовляли сенаторка Кисілевська і Дмитро Глухий.

4. XI. ц. р. в Арламові в 12. год. в полудне. Промовляли посол Яворський і п. Юрій Копистанський.

5. XI. в Квасинні п. Добромилі, (в 3. год. попол.) Промовляли посол Яворський і канд. нот. Ю. Копистанський.

6. XI. ц. р. в Мигіві п. Добромилі, віче в 6-й веч. Промовляли посол Яворський і п. Ю. Копистанський.

7. XI. ц. р. в Бориславці, п. Добромилі, районі віче, на якому було заступлених багато гірських сіл. Промовляли посол Кузик і д-р Степан Чорняк.

8. XI. ц. р. в Коростеньку замовлене було віче апершу на год. 1. в полудне. Це віче не могло в тій годині відбутися тому, що постава державних лісничих зі Старави і Коростенка, яких не знали яка влада прислала на віче, не давала за поруки, що віче спокійно відбудеться, і делегат староства з Добромилі не віче зараз на початку роз'яснював. Не вважаючи на те, виборці не роз'яснили і віче відбулося в 4. год. веч. Цим разом же вдалося згаданим людям віча розбити. На вічу було присутніх понад 1000 громадян. Промовляли посол З. Пеленський і О. Сенечко.

9. XI. ц. р. у Стараві п. Добромилі відбулося віче, на якому було присутніх понад 500 осіб. Промовляли посол Чукур і канд. адв. мр. Іван Дичко.

10. XI. ц. р. віче в Посаді Новоміській пов. Добромилі, на якому промовляли посол Г. Тершаковець і Гриць Волошин, але в половині промови посла Тершаковця влада віче розв'язала.

11. XI. в Губичах, пов. Добромилі віче (в 1. год. попол.); промовляли д-р В. Загайкевич і Адольф Курчак.

12. XI. ц. р. в Ляцьку пов. Добромилі, віче, на якому промовляли також д-р В. Загайкевич і п. А. Курчак.

13. XI. ц. р. в Бозевичах, пов. Добромилі, районі віче, на якому промовляв пос. Хруцький.

14. XI. ц. р. віче в Негрибці, пов. Перемишль, на якому було присутніх понад 400 осіб. Промовляли посол Пеленський, пос. Чукур і О. Сенечко.

15. XI. повітове віче в Добромилі, на якому було присутніх понад 1500 осіб. Промовляли сенаторка Кисілевська, посол Хруцький і д-р В. Загайкевич.

Впродовж останнього тижня відбулося дальших ок. 30-ти віч, з яких подамо звіт пізніше.

На всіх тих вічах рішено одностайно голосувати за листом ч. 11, бо лише свої люди можуть як слід зрозуміти потреби і болі рідного народу та боронити його права.

При цій нагоді варто згадати один „інцидент“, характеристичний для виборчої боротьби вивізного часу. І так дня 13. ц. м. під покривом інвалідських зборів, на які прийшли всі інваліди з повіту до Перемишля, відбулося віче „одинки“. На тому вічу наш громадянин, один господар з поблизу села, розкинув на сідні відозви і „думки“ листи ч. 11., які зібрані інваліди, адебільша наші люди, з захопленням розглядали. Тоді делегат староства п. Прусак і інші побили його по лицю!...

Японці диктують.

ТОКІО 16. XI. ПАТ. Агенція Райтера повідомляє, що переговори, які наслідком інструкції міністра війни мають розпочатися між командою японських військ і китайським генералом Маа-Чун-Шеном, будуть торкатися чотирьох точок: 1) Маа-Чун-Шен має вивести війська, зібрані навколо Цзіцкару та Анганку на попередні позиції, полишаючи в Цзіцкарі тільки невелику залогу. 2) Ніякі військові відділи не можуть оставитися на південь від східно-китайської залізниці. 3) Залізнична лінія Танен-Анганкі буде адміністрована нормальною управою, а китайські війська не мають права мішатися до цієї адміністрації, інакше Японія матиме вільну руку в розпорядках, які буде уважати відповідними. 4) Всі наведені умовини мають бути виконані до дня 25. листопада ц. р.

В справі границь Іраку.

ЖЕНЕВА 16. XI. ПАТ. Уряди французький та англійський звернулися спільно до Союзу Народів у справі границі між Сирією та Іраком. Вони домагаються вписання цієї справи на денний порядок нарад теперішньої сесії, обов'язуючись прийняти рішення Союзу Народів за остаточне поліпшення справи.

Нова перемога гітлерівців.

БЕРЛІН, 16. XI. ПАТ. Вчора були вибори до краєвого союму Гесії. Вибори попередила горяча передвиборча кампанія, до якої стануло 13 партій, мобілізуючи найкращих своїх промовців. Найвизначніші парламентаристи й політики з канцлером Бріннгом взяли участь в цій кампанії. Гітлерівці osiąгнули величезний успіх, здобувши коло 100 проц. відданих голосів. В

деяких округах вони потроїли число голосів у порівнянні з виборами до райхстагу. Найбільші втрати потерпіли міщанські партії. Соціал-демократія втратила коло 20 проц. голосів в користь комуністів. Від 1927 р. правила краєвої партії ваймарської коаліції, т. зн. соціал-демократія, центр і демократія.

Передвоєні життєві поліси

І ІХ ВАЛЬОРИЗАЦІЯ.

Девальюація (частинне або цілковите обезцінення валют) спричинила не лише втрати покладного гроша й ощадності, зложених в касах банків, але також обезцінення різних цінних паперів, до яких між іншими належать життєві поліси.

Нанесені через це втрати управлінням власникам цих паперів підкопали загально їх довіру до всяких ощадностей, а з окрема до ощадностей у формі життєвих забезпечень, які мають забезпечити спокійну старість забезпеченому чи майбутність його найближчим.

Здавалося, що удар, який нанесла девальюація товариствам забезпечень, погребав їх на все і ніяка сила не зможе привернути їм значіння, яке вони мали перед війною. Та сталося зовсім щось інше. Міжнародна конвенція, що відбулася в 1923 р., признала товариствам забезпечень право заключувати забезпеченеві умовини у довільній валюті, золоті і т. п., а тимсамим знесла примус придержуватися виключно валюті даної держави, та поставила на більш ліберальну базу льокату т. зв. резерв. Наслідки цього були такі, що ідея життєвих забезпечень закорінилася ще глибше й поширилася на всі верстви громадянства. Очевидно, це сталося передовсім в економічно вищих народів, як американців, англійців, німців і т. п.

Постанови згаданої конвенції мають на меті запобігти втратам забезпечених на випадок евентуального обезцінення гроша на будуче, а то тим більше, що забезпечений може кожного часу змінити теж і валюту, яку вибрав при заключенні безпеки, себто на яку звучить його поліс.

Для повного зрегабілізування товариств забезпечень треба було ще бодай частинно врівняти втрати, які потерпіли забезпечені перед війною через девальюацію. Цьому лихові має зарадити вальоризація, себто привернення — бодай частинне — вартості забезпечених полісів.

Це справа не легка і досить складна, тим більше, що устійнення висоти відшкодування залежить від державних чинників.

Краєві товариства забезпечень.

При полісах так званих краєвих товариств забезпечень, себто тих товариств, яких головна управа (дирекція) має свій осідок у межах даної держави, провірюють дотичні урядові чинники фінансовий стан даного товариства і на підставі докладних обчислень устальюють для нього так званий вальоризаційний співчинник. Це є мірником для перерахування сум, які треба би виплатити за вальоризовані поліси.

До цього часу такого співчинника не устальено для ніякого краєвого товариства в Польщі і тому ці товариства покищо не можуть переводити вальоризації своїх полісів. Коли це станеться, сьогодні важко передбачити. Вирішення цієї справи буде подане до прилюдного відома.

Що торкається вальоризації полісів закордонних товариств забезпечень, себто товариств, яких головна управа має свій осідок поза межами Польщі, то цю справу нормує уряд при помочі т. зв. забезпечених умовин. Не маючи можливості провірити фінансовий стан цих товариств намагається держава, за ціну концесій для цих товариств, ввєднати для своїх громадян якнайвищий відсоток, чи якнайвищу суму — титулом вальоризації.

До розпаду Австрії працювали серед нашого громадянства головні три групи чужих товариств забезпечень: італійські, німецькі й австрійські (ці останні для нас стали шойно після війни закордонними). З кожною із згаданих груп польський уряд уже заключив відповідні вальоризаційні умовини, які представляються в загальних рисах ось як:

Італійські товариства забезпечень.

Італійські товариства забезпечень були перші, з якими заключено вальоризаційну умову, яку вже ратифіковано й оголошено у держ. вістнику законів (Дз. Р. П. ч. 77, поз. 439. з дня 3. серпня 1926 р.). Ця умовина взяла під увагу головні поліси, виставлені перед 1. січня 1919 р., а за вихідну точку до вальоризації прийнято день

31. грудня 1919 року. Перерахування вальоризаційних сум відбувається в цей спосіб, що за одну австрійську корону виплачується 15 сот., за 1 польську марку 10 сот., за німецьку марку 17.60 сот., а за 1 російський рубель 38.10 сот.

Забезпеки, заключені після 1. січня 1919 р., перерахується на польські золоті по слідує чому курсі: 1 золотий — 1.800.000 марок п., 2.570.000 — австр. корон або 830.000 — російських рублів. Титулом вальоризації виплачується від цих забезпечень 1 проц. суми всіх влчачених перед 1. I. 1923 р. премійних рат, перерахується на золоті по пересічній курсі, на основі наведеної у згаданім законі окремої таблиці.

Забезпеки, заключені після 1. I. 1923 р., не підлягають вальоризації, лише можуть бути продовжені.

Забезпеки, заключені в інших валютах, або заключені з застереженням виплати в золоті, будуть виплачені відповідно до умов, себто в сумі і валюті усталеній в умові.

Докладніші дані про ці постанови найде читач у вище наведеном законі ч. 77. з 1926 р.

Австрійські товариства.

Австрійські товариства заключили подібну умову як італійські. Вони зобов'язалися також виплачувати по 15 проц. титулом вальоризації, а т-во „Фенікс“ і „Анкер“ („Якір“) по 20 проц. Цю умову досі ще не ратифіковано і тому австрійські товариства покищо не вальоризують своїх полісів. Ратифікація згаданої умови буде оголошена в своєму часі у вістнику законів.

Німецькі товариства.

Вальоризаційна умовина німецьких товариств є дещо іншою від умови італійських чи австрійських товариств. Підчас коли ліквідація полісів цих останніх товариств відбувається безпосередньо між управліннями посідачами і товариствами, то вальоризація полісів німецьких товариств забезпечень передбачує посередництво Державного Уряду Контролі забезпечень у Варшаві.

Згадана умовина, яку оголошено у вістнику законів (ч. 19, поз. 106 з дня 7. березня 1931 р.) ділить поліси німецьких товариств на 2 групи, а саме: 1) виготовлені на німецькі марки („Райхс-дойтше Марк“) перед 14. лютого 1924 року і 2) поліси, виготовлені на польські марки, ноти Кріса („Kriesnote“), російські рублі й австрійські корони.

Вальоризацію цих груп унормовано в слідує чому спосіб:

Поліси, які належать до першої групи, будуть вальоризовані безпосередньо німецькими товариствами забезпечень перед днем 31. грудня 1932 р., а зголошення цих полісів до вальоризації треба перевести через Державний Уряд Контролі Забезпечень у Варшаві в спосіб, який оголошено в останньому часі в нашій пресі. Поліси того рода є в нашому громадянстві дуже мало. Зате у руках наших громадян є багато полісів наведених під 2), а саме головні поліси товариств „Вікторія“ і „Нордштерн“. На вальоризацію полісів тої групи польський уряд має одержати найдалше до дня 2. січня 1932 р. від німецьких товариств 900.000 нім. марок і 426.00 польських зол., і ці суми розділити між управліннями власників полісів. Вплата вальоризаційних сум має слідувати в пізнішому часі, у спосіб намічений в розпорядженні Президента Р. П. з дня 15. квітня 1931 р. (Дз. Р. П. ч. 33 поз. 235).

Реєстрацію цих полісів наклаже міністр скарбу оповіщенням у „Моніторі Польським“, причому буде визначений відповідний речинець до зголошень, який не може бути коротший як 6 місяців.

Тим, які хотіли би докладніше пізнати перерахування вальоризації полісів німецьких товариств забезпечень, подаємо до відома, що цю справу нормують слідує чому закони і розпорядження: вальоризаційний закон Німецької Республіки з дня 16. липня 1925 р., виконавчий публіки з дня 16. липня 1925 р., виконавчий розпорядок до цього закону з дня 19. II. 1926 р., польсько-німецька вальоризаційна умовина з 1928 р., оголошена в Дз. Р. П. ч. 19 поз. 106 з дня 7. III. 1931 р., та виконавчий розпорядок з дня 15. IV. 1931, оголошений в Дз. Р. П. ч. 33 поз. 235, вкінці внясення у справі виплати вальоризаційних грошей, оголошені в виставленім мін. скарбу ч. 15, стор. 8

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

3

— З ініціативи студ. „Гуртка Прихильників Книжки“ при Т. П. О. у Львові при заставі співучасті видавництва: Червона Калина, Просвіта, Діло, Новий Час, Світ Дитини, Ізмаразд, Громадський Голос, Самоосвіта, Народня Справа, Неділя і інші відбудеться Виставка української книжки в часі: від 22. до 29. листопада 1931 в анлі Академічного Дому, вул. Сувійського 21. — Отворення виставки попередить Святочна Академія в дні 22. листопада п. р. в год. 12-тій в полудне. Осібні кіоски: Червоної Калини і Світу Дитини. — Виставка отворена щоденно між год. 10—13 і 14—19. — Вступ за добровільними датками від 20 сот. Мистецька декорація і виставка вишивок: І-го жіночого звання Філії Наук. Виск. ім. П. Могилі. — Деякі книжки продаються з оригінальними авторськими підписами. — Крім цього мила несподіванка. — Виставовий Комітет.

— При ревматизмі та подагрі треба негайно застосувати від літ випробовані таблетки Тогаля. Коли інші ліки лишилися безуспішні, заживання Тогаляю дасть неждано добрі висліді, навіть у хронічних, застарілих випадках. Тогаля не тільки впливає найгостріші болі, але впливає в зародку ці недомогання. Тогаля не дає призбируватися мочевому квасові. Немисливий для серця, шлунка та інших органів. Є у всіх аптеках. Ціна 2 зол.

— Ліквідаційні ціни фіранок і хідників. Ліквідуючи відділ фіранок, хідників і диванів просимо П. Т. Публіку скористати з нагоди ліквідації того відділу і купувати оказійно гарні фіранки ручної роботи за безцін, хідники і плюшові дивани по незвичайно низьких цінах. Отже вступі до фірми Віттельс, Рутівського 7, а напевно купити! 577 4—7

3 судової салі.

Б. Кравців і 13 тов. перед львівським судом.

(Розправа в понеділок, 16. ч. м. 14. свідків оборони і прокуратора.)

На поведінковій розправі профілював цілий ряд свідків, яких запропонувала оборона в попередніх днях, а прокуратор декількох із них визвав так само того дня.

Предсідник намагається приспішити кінець цієї розправи, якої темпо потерпіло наслідком дойти частин недиспозицій обв. Козакевичівної. І сьогодні розправа почалася з цієї самої причини з деяким опізненням.

З початком розправи в цьому дні прокуратор висланив офіційно тюремну управу „Бригідок“, котрий постерунковий і ключник мав службу 8. II. 1931. біля келії ч. 50, щоб їх

евертуально завізвати до суду та посипити про розмову їх на тему побиття Дачишина.

Опісля зізнав ряд свідків в справі обв. Осипа Процишина, його недуги і пляну, найденого підчас ревізії в індексі.

Це молоді, виспортовані студенти, товариші і знайомі Ос. Процишина з лешет, спортових площ та всяких товариських розривок.

Перший свідок І. Мриш, абс. медицини, інструктор лешетарського клубу. Далше Андрій Дрогмирецький, ст. політ., Зин. Сасик з Борислава, студ. політ. та Павло Калитовський, канд. інжінерії — хемік, син помершого діяча-адвоката в Стрию.

Вони зізнали відно, що обв. Осип Процишин аловив собі був ногу з кінцем жовтня 1929. р. підчас гри в копаний м'яч, лежав якийсь час в Народній Лічниці, а опісля дома на ногу. З початком грудня 1929. р. перстудився і занедужав важко на запалення легенів. Ця недуга була так поважна, що до нього приходив священник з елеєпомазанням, а також було у нього лікарське конвіліум. Свідки, як добрі товариші недужого Осипа Проц., навідувалися до нього підчас його недуги та несли йому розраду, як вміли. Найчастіше тою розрадою був брідж. Недужий підчас гри лежав на подушках та не міг підводитися. Виключають те, щоб міг підчас недуги рисувати. Не збирали номінів до індексу, в якому найдено плян, бо вони переважно техніки, а Осип Процишин правник.

На запити д-ра Шухевича, куди спрямовував своє заінтересування Осип Проц., свідки стверджують, що обвинуваченого цікавив передовсім спорт та танці, а зовсім не займався політикою.

Ще алібі Книша в Снятині.

На салью входить старий, бородатий жид з Космача Ізаак Гехт. Воліє не присягати, бо й так скаже правду. Шойно на упіснення предсідника присягає на талмуд. Цікаво, що зізнає весь час по українськи. Деякі його слова і звороти викликають загальну веселість.

Його покликав телеграфічно прокуратор, щоб зізнав, коли виїхала з Космача Столярська, яка підчас ферія 1930. р. мешкала у свідка. Свідок не тямить докладно коли вона виїхала, але подає, що Столярська мешкала у нього в липні м. р. яких три тижні. Відтак подає картку, яку йому написав місцевий командант поліції. Там є дата 15. VIII. 1930., що має бути датою вимельдування і виїзду Столярської з Космача. Однак зі слів свідка виходить, що Столярська виїхала так з кінцем липня. Зрештою, дуже мало памятає.

Конфронтація спровадженої вдруге зі Снятина п-и Столярської зі свід. не устійнує остаточно, коли Столярська виїхала з Космача та

приїхала до Снятина. Зате довідуємося, що Столярська приїхала до Снятина з Дугчаповою, яка слухана попередньо як свідок, зізнала, що Книша пізнала в торгівлі зараз після повороту з відпустки 30. липня.

Слухана вдруге на тій розправі свід. Керницька, товаришка Столярської, та сконфронтувана з нею на саль, не вносить нічого нового. Лаєта, який писала Столярська до неї в справі свого приїзду до Снятина, не могла найти. Столярська подає, що була в Снятині на забаві з VIII а памятає добре, що перед тою забавою була там яких 4—5 днів.

Опісля трибунал допустив внесення прокуратора на покликання свідків з тюремної служби, що мали дижур в дні 8. II. 1931. біля келії, де сиділи б. послі Паліїв і Целевич. Іншло про розмову, яку вели постерунковий з ключником в справі побиття Дачишина на поліції.

На основі витягу зі службової книги в „Бригідках“, службу в тому часі повинні на коридорі I. поверху цієї тюрми постерунковий В. Сивак, що стояв біля келії якогось посла, мабуть Палієва, якого мав приказ спеціально стерегти, та тюрмний сторожі — як Малиняк, старший дозорець; разовики Козловський, М. Вежіцький, В. Сковерон і Фр. Хороший.

Вони зізнали, що хоч в тому часі почала службу в тюрмі, то ніякої розмови в справі побиття Дачишина не вели.

Опісля поставила оборона ще низку внесків на ріжні відтяжуючі обставини.

Про них як і про дальший хід розправи, що велася після перерви вечором, подамо в наш ближчому числі.

СПОРТ.

З Ліги.

По недільних змаганнях ситуація в табелі Ліги проявилася остаточно: до А-класи спаді невіддільно львівська Лехія і тимсамим загрожени деградацією Чорні та Варшавянки урятувалися. Мистецтво здобула на цей рік ще миз неділі краківська Гарбарня, за відемістество будуть ще змагатися Висла, Погонь і Легія.

Вієнна здобула чашу середущої Європи.

Розіграні у Відні фінальні змагання між Вієнною і ВАЦ-ом закінчилися перемогою Вієни у відношенні 2:1 (2:0). Тимсамим Вієнна здобула чашу.

Ціни набілу у Львові.

„Маслосою“ платив кооперативна дна 16. XI. п. р. за яєло експортне та десерове пріма 1:20 зол., м літру молока 28—29 сот., літру сметани 1:30 зол., копу яєць 7:20—7:30 зол.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Театр ім. І. Тобілевича (Кооператива Український Театр у Львові). Саль „Ремісничої Пазати“, Стрілецька площа ч. 7.

18. XI. Середа „Пурга“ (в Тайгаз Сибіру) Шегзова — пєса на 3. ді.

19. XI. Четвер, „Лялька“ — оперетка на 4. ді Одрана.

20. XI. Пятниця, „Міна Мазайло“ — комедія на 4. ді Миколи Куліша (з репертуару Театру Березил в Харкові).

21. XI. Субота, „Розвідка“ — оперетка Фала на 3. ді.

22. XI. Неділя, понед. „Життя Паризка“ — оперетка на 5. ді Офенбаха.

23. XI. Неділя, вєчір, „Про що тирса шелестіла“ — пєса на 5. ді Черкасенка.

24. XI. Понеділок, „Піраїни Сабінок“ — комедія на 4. ді братів Шантаніа.

Великий Міський Театр:

Вівторок 17. листопада в год. 7:30 вєч. „Донжуанові вакації“.

Середа 18. листопада в год. 7:30 вєч. „Донжуанові вакації“.

Театр Ріжнородностей:

Вівторок 17. листопада в год. 7:30 вєч. „Радісне знання“, комедія Франкарола.

Середа 18. листопада в год. 7:30 вєч. „Вірна люба“.

Кіна.

АПОЛЬО: Звукова фільма „Світла великого міста“ (Чарлі Чаплін).

КАСІНО: „Роман із поручником“ (Льоренс Гібет).

КОПЕРНИК: „Марсена Дітріх як Х-27“.

Лєв: „Там, де Волга пливе“ („Відродження“).

МІРУСЕНЬКИ: „Марсена Дітріх як Х-27“.

МІРАЖ: „Гарольд у Лявоніарку“ „Роскоші гостинності“ (Гарольд Лойд, Вастер Кітон).

ОАЯ. „Король джезу“.

ПАЛАС: Звукова фільма „Ліліом“ (на основі Фр. Мольнара).

ПАН: „Золотолосий янгол“.

ПАСАЖ: „Піднодне чортє С. 13.“ та „Парада Параманту“.

ПРОМІНЬ: „Струнник“ (Конр Файт).

СОНЦЕ: „Загнїбл Росії“.

СТИЛЕВ: „Ліліом“ і звукова комедія.

УПХА: „Вкрадене завішання“ (Карльо Альдіні).

АМІМЕРА: „Король Парижа“ (Іван Перович).

Програма радіо.

Четвер, 19. листопада 1931.

Ляйпциг (259,3) 16:00 Концерт. Лондон (356,3) 21:15 Концерт. Гамбург (372,2) 19:30 Народні пєси. Букарешт (391,2) 20:45 Концерт. Сотєс (403,5) 21:20 Література. Берлін (419) 16:30 Концерт. Харків (426) 15:00, 18:00, 20:00 Концерти Рим (441,2) 21:00 Концерт. Гельсінгфорс (453,2) 19:05 Концерт. Лянгенберг (472,4) 20:00 „Світ на грамофоновому кружку“. Прага (486,2) 19:00 Опера. Міліно (500,8) 20:35 Опера. Бруксєля (508,5) 22:03 Концерт. Відєнь (516,4) 17:00 Концерт. Рига (524,5) 19:03 Оперетка. Мінхєм (532,9) Концерт. Будапєшт 550,5) 22:40 Циганська музика. Люблін (575,8) 22:00 Легка музика. Ленинград (1000) 18:00 Література. Осльо (1071,4) 19:30 Концерт. Калюндборг (1153,5) 20:10 Концерт. Москва (1481) 18:30 Концерт. Кєнігсвустєрганзен (1634,9) 16:30 Концерт.

Львівське радіо.

Середа, 18. листопада 1931.

Львів (380,7) 11:40 Перегляд краєвої прєси ПАТ. 11:58 Час із Варшави.

12:10 Про погоду днє. 15:05 Господарська оповістка 16:00 „Новітня обставина“. 16:20 Вивклад. 16:55 Навчання ан-

гайської мови. 17:10 Вивклад. 17:35 Концерт. 18:50 Веселля. 19:15 Веселі італійські піснї. 19:30 Три знаки залути. 19:45 Радієвий денник. 20:00 Про Румунію. 20:15 Концерт. 21:00 З нагоди румунського свята. 21:45 Концерт. 22:15 Доповнення радієвого денника. 22:25 Спортові новинки. 22:30 „Львівське подвір'ячко“. 23:00 Танкова музика. — Грамофонові кружки: 12:15, 15:25, 16:15, 16:40.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Звичайні Загальні Збори Товариства Філія „Союз Українок“ у Кадуші відбудуться днє 29. листопада 1931. р. в год. 16-й у власній домівці. Якщо на означену годину не явиласяби статутова кількість членів, Загальні Збори відбудуться в годину пізніше без огляду на число приязних членів. — Виділ. 858

З українського наукового Інституту в Берліні. — В четвєр днє 19. ч. м. в 8. год. вєч. відбудуться в саль 37. берлінського університету (гол. будинок) вивклад д-ра Зєнона Кузєлі нім. мовою про українські історичні піснї. Вивклад буде ілюстрований співами оперового співака Каліма Анарієнка й Українського Академічного Церковного Хору під управою оперового співака Заричького.

Просвітянська анкета в Коломиї. Днє 2./XI. 1931. відбудуться в саль Українського Народного Дому в Коломиї в год. 12-тій просвітянська анкета в справі фінансового подожження Головного Т-ва „Просвіта“ у Львові. Всіх, кому справа „Просвіти“ лежить на серці, просимо прибути відпоручники виділів читальні мусать прибути на цю анкету обовязково. — Виділ Філі Т-ва „Просвіта“ в Коломиї.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

РУТИНОВАНИЙ кондицієнт шуги місця в аліювата точби мразі — Ласкамі зголошення до канцелярії д-ра Стадника в Коломи. 861 1—1

МЄШКАННЯ 2 кімнати з кухнєю, винайму від 1. грудня (шуги комфорт — прадня). Пісєва 864 1—1

3 КІМНАТИ з кухнєю, комфорт, старі копіє, відступлю. — Алє „Діло“ 863 1—1

ІНТЕЛІГЕНТНА, молода жінка шуги посади господарні дому у сальнихкєх адієць, цєлєбєса або у сального жєлєдїє. — Зголошення до Алє „Діло“ піз 860 1—1, сподінї.

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Спеціаліст неауї лєтєшє, серє і аєрєлє

д-р Фелікс Ган

Львів, Листопада 30.

1206 Перєсвітлєння Рєнтгєном.

КІНО ч. 22. вже про всіх анігаріях і нєсєх.

Ціна примірника 53 сотніє. — Прєдцєвня матеріал з полі кінєлє тографі. — Алє „Діло“, вєч. Бєлєвє 861